-డా. విజయబక్ష్

పాత కథే

'అమ్మా! ఆ నికృష్టుడితో, ఆ శీల హీనుడితో, ఆ పనికిమాలిన వాడితో ఇంకా ఎందుకు? వాడ్ని వదిలి జీవించలేవా?'

'నిర్మలా! తండ్రిని పట్టుకొని వాడూ వీడూ అంటావా?' తల్లి మందలింపు.

'అతను తండ్రా! ఏ ఆడదానితో పడితే ఆ ఆడదానితో తిరిగేవాడు తండ్రి! అతనొక తండ్రి? భర్తా? మేం కొద్దోగొప్పో చదువుకున్నాం. నిన్ను మేం పోషించుకోలేమా?' నిర్మల గొంతు ఖంగున మోగింది.

ముప్ఫై ఏళ్ళ క్రితం నిర్మల తల్లితో వాదించేటపుడు తండ్రిని గూర్చి చాలా హీనంగా మాట్లాడింది. పదహారేళ్ళ వయసులో నిర్మలకు తండ్రి వికారపు చేష్టలు, తల్లి విచారం ఎంతో బాధ కలిగించేవి. ఎలాగయినా సరే తల్లిని ఆ నరక కూపం నుండి తప్పించాలని ఆరాటపడేది.

తండ్రి పరంధామయ్యకు వ్యవసాయం, వ్యాపారంలో బాగా కలిసి వచ్చింది. అందుకు భార్య లక్ష్మి వచ్చిన వేళా విశేషమని అనేవారు. అయితే పరంధామయ్యకు ఉన్న ఏకైక బలహీనత - స్త్రీ వ్యామోహం. అదే నిర్మలకు అసహ్యం పుట్టించేది. అటువంటి వాడితో అమ్మ అసలెందుకు కాపురం చెయ్యాలి. మధ్యమధ్యలో ఈ విషయం తలుచుకుని ఆవిడ ఏడుస్తుండేది. అయినా భర్తతో కాపురం చేస్తూనే ఉండేది. తండ్రితో విడిపొమ్మని నిర్మల గొడవ పడేది.

తల్లి వచ్చే ఏడుపు ఆపుకుంటూ 'బయటికి వెళ్తాను ఆయన్ని కాదని. అపుడు మీకు పెళ్ళిళ్ళు ఎట్లా జరుగుతాయి. తమ్ముడి చదువు ఏమౌతుంది? ఏది ఏమయినా భర్త ఎలాటి వాడయినా. దుర్మార్గుడయినా, సన్మార్గుడైనా అతన్ని వదిలి వేసిన స్త్రీకి మన సంఘంలో గౌరవం లేదు. పిల్లలకు అండ ఉండదు. నా రాత ఇంతే. నా బ్రతుకింతే కన్నా తెల్లారిపోనీండి. దీని మీద వాదులాటలు... అనేది ఆమె కళ్ళ ముందే రోజులు గడిచి... వత్సరాలు [illegible] పోయాయి. అక్క నీరజకు డాక్టర్‌తో పెళ్ళి జరిపించాడు పరంధామయ్య. మరో ఏడాదిలో నిర్మలను ఇంజనీర్‌కి ఇచ్చి పెళ్ళి జరిపించాడు. అందరూ పరంధామయ్య కూతుళ్ళకు చాలా మంచి సంబంధాలు తెచ్చాడని మెచ్చుకున్నారు. పరంధామయ్య కొడుకు కూడా ఇంజనీరింగ్ చదువుతున్నాడు. అయినా లక్ష్మమ్మ [illegible] వదల్లేదు. పరంధామయ్య స్త్రీ వ్యామోహం చంపుకోనూ లేదు. వివాహ వ్యవస్థ అంటేనే అసహ్యం వేసిన నిర్మలకు తన వివాహం జీవితాన్ని అందంగా మార్చివేయటం ఆశ్చర్యం వేసింది. నిర్మల భర్త భాస్కర్ చాలా మంచివాడు. గుణవంతుడు. సహృదయుడు. జీవితంపట్ల నిర్దిష్టమైన అభిప్రాయాలు ఉన్నవాడు. ఆదర్శాలు, ఆశయాలు ఆచరణలో చూపేవాడు. నిర్మలను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమించటమే కాదు. ఆరాధించేవాడు. ఆమె అంగీకారం లేకుండా, ఆమెను సంప్రదించకుండా ఏ ఒక్క పనీ చేవాడు కాదు. భాస్కర్ - నిర్మల దాంపత్యం సమాజానికొక ఆదర్శం... ఒక మోడల్... వాళ్ళ ప్రేమ పంటలే దివ్య... దివాకర్... దివ్య మెడిసిన్ చదువుతోంది. దినకర్ ఇంటర్ చదువుతున్నాడు. మంచి బంగళా... కారు... జీవితంలో లోటు, వెలితి తెలీదు ఇంట్లో వారికి... జీవితంలో ఆనందపు టంచులు చూస్తున్న నిర్మలకు అక్క నీరజ విషయం ఒక అర్థంకాని పజిల్. నీరజ భర్త డాక్టర్ ఆనంద్‌కు మంచి పేరుంది. చాలా డబ్బు గడించాడు. అయితే ఆయన తన దగ్గర పనిచేసే నర్సుతో సంబంధాన్ని వదులుకోలేక పోతున్నాడు. నీరజని చూడటానికి వెళ్ళిన నిర్మల అక్క దుస్థితికి కలత చెందింది. తల్లి కూడా అక్క దగ్గరే ఉంది. నీరజ ఆ నర్సుని వదిలెయ్యమని బ్రతిమాలిందట. అది లేకుండా ఒక్క నిమిషం ఉండను. అయినా నీకు అన్యాయం చెయ్యను అన్నాడట. నిర్మల కిది చాలాచాలా విచిత్రంగా తోచింది. అసలు ఈ మాటల కర్థం ఏమిటి? మగవాళ్ళు తప్పు ఆడవాళ్ళు ఇలా చేస్తే ఈ సమాజం అంగీకరిస్తుందా హర్షిస్తుందా?

నిర్మలకు స్త్రీ స్వేచ్ఛను గూర్చి అపుడు అనుమనమొచ్చింది మొదటిసారిగా.

స్త్రీవాదమని... సంకెలలు తెంచుకోమని... అదనీ... ఇదనీ చెప్పే స్త్రీలలో ఎంతమంది కాపురాలను తెగత్రెంచుకుని బయట పడగలిగారు అని. స్త్రీలకు స్వేచ్ఛ, స్వాతంత్ర్యం, సొంత ఆలోచన లేవని తాను అనుకునేది. కాని అవన్నీ ఇన్ని రకాలయిన విషయాలతో ముడిపడినవన్నమాట... ఏమయినా అమ్మ, అక్క చేతగాని వాళ్ళు. పిరికిపందలు!

* * *

నిర్మల చిత్రలేఖనం ఎగ్జిబిషన్‌లో పోటీకై చిత్రాన్ని దీక్షగా గీస్తున్నది. భాస్కర్ ఆ రోజు ఆఫీసు నుండి వచ్చాక ఇద్దరూ రంగుల మిశ్రమం గురించి ఆలోచించాలనుకున్నారు. ఆ రోజు భాస్కర్ చాల అలసిపోయి, నీరసంగా, నిస్తేజంగా మాట్లాడలేని స్థితిలో వచ్చాడు. నిర్మల అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ ఉండే అతన్ని అందరూ 'నిత్యానందం' అంటారు. అలాటి అతను అంత విచారంగా ఉండటం నిర్మల తట్టుకోలేక పోయింది.

'ఏమండీ! ఏమిటలా ఉన్నారు?' అంటూ బ్రష్‌ని వదిలేసి అతని ప్రక్కన కూర్చొని అతని చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకొంది. ఆ స్పర్శ చాలు భాస్కర్‌కి ఊరట కలగటానికి. చిన్నపిల్లాడిలా, తల్లి వొడిలో ఓదార్పు చెందే కొడుకులాగ భాస్కర్ మెల్లగా చెప్పాడు.

'నిర్మలా! మా ఆఫీసులో ముకుంద్ ఉన్నాడుగా. చాల మంచివాడు. అతను తరచూ క్యాంపులకు రాజమండ్రి వెళ్తూండేవాడు. ఎలా పరిచయమో, ఏమో ఒకామెతో ఇతనికి స్నేహం బలపడింది. ముకుంద్, ఎలిజెబెత్‌లది ప్రేమ వివాహం అని నీకు తెలుసుగా. ఇద్దరు చిన్నపిల్లలు వాళ్ళకి. బాగా సంస్కారం, చదువు ఉన్నవాళ్ళే. పెద్ద ఉద్యోగస్థులే. ఒకళ్ళంటే ఒకరికి ఎంతో ప్రేమ. ఎలిజెబెత్ మొన్న రాత్రి గొడవ చేసిందట. ఏమిటని నిలదీసిందట. అతను ఆఫీసు నుండి వచ్చింత్వర్వాత అతని పర్సులో 'ప్రేమలేఖ'ను చూసి... ముకుంద్ సంగతి నీకు తెలుసు కదా. ఏ విషయం స్పష్టంగా చెప్పడు. ఎంతో హుందాగా ఎలిజెబెత్ నిజం చెప్పండి అని అడిగింది. అయినా ముకుంద్ మౌనం వహించాడు. ఆమెతో చెప్పటానికి సిగ్గుపడ్డాట్ట. పోనీ చెప్పలేనివాడు ఆమెకు ఓ ఉత్తరం అయినా రాయవచ్చు కదా. అదీ చేయలేదు. నాకివాళ లంచ్‌లో ఇదంతా చెప్పాడు. నేను 'చాలా తప్పు చేశావ్! ఆమె ముందు అన్నీ చెప్పి క్షమాపణ వేడుకోమన్నాను... కాని నిమ్మీ! అప్పటికే చాలా లేటయింది. ఆమె పురుగుల మందు తాగింది. ఇప్పుడు మృత్యువుతో పోరాటం చేస్తున్నది. డాక్టర్లు లాభం లేదన్నారు. నీకు చెప్పి నిన్ను తీసుకువెళ్దామని వచ్చాను...'

నిర్మల అతని జుట్టులోకి వేళ్ళు జొనిపి ఓదారుస్తూ 'వెళ్దాం పదండి' అంటూ లేవబోయింది. వంట మనిషి సుబ్బలక్ష్మి రెండు కప్పులు కాఫీతో ఎదురుగా నిలబడింది. ఆబగా భాస్కర్‌నే చూస్తున్నది. మరి అతనిది కన్నుచెదిరే అందం.

'ఈమె ఎవరు?' కాఫీ తాగుతూ అడిగాడు భాస్కర్.

'మన వంట మనిషి కూతురు. పాపం భర్త పోయాడు. పదేళ్ళయిందట. ఇద్దరు పిల్లలు. ఎక్కడో ఏదో పనిచేస్తోందిట. మన అప్పాయమ్మకి జ్వరం. అందుకని తనకు బదులుగా పంపింది' చాలా కేజువల్‌గా చెప్పింది నిర్మల.

నిర్మల్, భాస్కర్‌లు హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళేసరికే ఎలిజబెత్ చనిపోయింది. ముకుంద్ కిందపడి దొర్లుతూ ఏడుస్తున్నాడు. భాస్కర్ తట్టుకోలేక పోయాడు. అక్కడి ఫార్మాలిటీస్ అన్నీ అయిపోయేంత వరకు శవాన్ని ఇవ్వమన్నారు. భాస్కర్, నిర్మల కారులో వచ్చి కూర్చున్నారు. నిర్మలే కారు డ్రైవ్ చేస్తున్నది.

'నిర్మలా ఇదేదో ఒక తప్పుని క్షమించి అతన్ని వదిలి వేయవచ్చు కదా. క్షమించవచ్చు కదా. అందుకని అతనికి, పిల్లలకి ఇంత పెద్ద శిక్షా? ఆమెకి ఆమెకే అంత శిక్షా? ఒక్కసారికి క్షమిస్తే ఏమవుతుంది?'

'ఇది ఒక్క తప్పో రెండోదో? మనకు తెలుసా! అయినా ఒక హత్య చేసినా రెండు హత్యలు చేసినా పది చేసినా ఒకటే ఉరిశిక్ష కదా. ఆ అమ్మాయి తీసుకున్న నిర్ణయం చాల కచ్చితమైంది. నిరంతరం ఛస్తూ బతికే కంటే ఒక్కసారి చచ్చిపోతే మంచిది... అనుమానం అనే విషబీజం పడిందంటే అది మహా వృక్షంలాగ పెరుగుతుంది. ఆ పెరగటంతోపాటే ఇంటిల్లిపాదికి అశాంతి... ఆవిడకి చిత్రహింస... మనోవ్యాధి... ఆ తర్వాత పిచ్చిదవటం... వీటన్నిటికంటె ఆమె తీసుకున్న నిర్ణయం మంచిది... ప్రేమలో మోసం... కాపట్యం... వంచన... అనుమానం ప్రవేశించాక బతకటం చాలా కష్టం...' ఇక నిర్మల మాట్లాడలేక పోయింది.

• • •

చిత్రాల ఎగ్జిబిషన్ రోజు దగ్గర పడింది. ఆ రాత్రంతా భాస్కర్ నిర్మల చిత్రాలకు మెరుగులు దిద్దుతూనే ఉన్నారు. నిర్మల వేసిన చిత్రాలలో మూడింటిని సెలక్ట చేశారు ఇద్దరూ కలిసి. పిల్లలిద్దరూ దివ్య - దినకర్‌లు ఆ హడావిడిలో పాలు పంచుకున్నారు. ఇంకా మేలుకొని చిత్రాలకు ఫైనల్ టచస్ ఇస్తున్నారు ఇద్దరూ.

తెల్లవారు జామునే ఐదు గంటలకు ఫోన్ మోగింది. ఫోన్ మాట్లాడుతూండగానే భాస్కర్ ముఖం వివర్ణమయింది. దిగాలు పడిపోయాడు.

'ఏమిటండీ విషయం?'

'మా ఆఫీసరుగారు క్యాంపు కెళ్ళారు కదా. ఏవో అర్జంటు ఫైల్సు అవసరమయ్యాయట. అవి తీసుకొని నన్ను వెంటనే రమ్మన్నారు.'

'మీరు లేకుండా...'

'నాకు తెలుసు నిర్మల. నీవు అట్లా అంటావని...'

'పోనీ మానేస్తాను...' నిర్మల దిగులుగా అంది.

'పిచ్చిదానా! ఇంత కష్టపడింది ఇందుకా?! నేను లేకుంటే ఏం?అన్నీ ఎరేంజ్ చేశాను కదా. పిల్లలు ఉంటారు సాయంగా..'

నిర్మల అతి కష్టం మీద 'ఊ...' అంది.

ఎగ్జిబిషన్‌లో చాలా చిత్రాలు పెట్టారు. కాని నిర్మల చిత్రించిన చిత్రం ముందు అంతా ఆగిపోయారు. భార్యాభర్తల అనుబంధం అతి పవిత్రమైంది. భారతదేశంలో కుటుంబ వ్యవస్థ అతి పటిష్టమైంది. కాని ఆ ఇద్దరి మధ్యలో మూడో వ్యక్తి ప్రవేశం ఆ అనుబంధాన్ని నాశనం చేస్తుంది. పిల్లలు సెక్యూరిటీ, సేఫ్టీలేని వాళ్ళవుతారు. ఆవిడ చిత్రించింది అలాంటి చిత్రమే. తల్లిదండ్రుల ప్రేమానురాగాలు పొందిన పిల్లలు ఎలా ఉంటారు? ఆ అనురాగానికి ఆప్యాయతలకు దూరమైన పిల్లలు రక్షణ, ఆదరణ లేక ఎట్లా సంఘ విద్రోహ శక్తులుగా మారతారు అన్నది ఆ చిత్రాల సారాంశం. ఒకవైపున మానవ బలహీనతలు. వాటివల్ల కూలిపోతున్న కుటుంబ వ్యవస్థ. మరోవైపున సంఘర్షణలను సమస్యలను తట్టుకొని కూడా ఆ వ్యవస్థకు బలాన్ని చేకూర్చి పెడుతున్న జంటలు... నేటి సామాజిక సమస్యకు, కుటుంబ వ్యవస్థకు అద్దం పట్టినట్లుంది ఆ చిత్రం. న్యాయనిర్ణేతలు ఆ చిత్రానికి ప్రథమ బహుమతి ప్రకటించారు. నిర్మల ఆనందానికి అవధులు లేవు. అయితే ఆ ఆనందాన్ని పంచుకునే వ్యక్తి తన సమక్షంలో లేడు. ఎట్లా? నిర్మల ఆ రాత్రి భాస్కర్ ఫోన్ కోసం ఎదురుచూసింది. ఫోన్ వచ్చింది. భాస్కర్ నుండి... నిర్మల విషయం చెబుతుంటే గొంతు గాద్గదికమయింది. భాస్కర్ కూడా తట్టుకోలేక పోయాడు. ఫోన్ కట్ అయింది. మళ్ళీ ఫోన్ చేశాడు. 'నిర్మల నిజంగానా...' అంటూ... నిర్మలను అభినందించటం ఫోన్‌లో కాదని ప్రత్యక్షంగానని అన్నాడు.

నిర్మలకు ఆ అభినందన ఎలా ఉంటుందో తెలుసు... అందుకే అచ్చు భాస్కర్ పోలికలతో ఉన్న 'దివ్య'ను ముద్దాడింది.

పిల్లలిద్దరూ తల్లి సాధించిన బహుమానం, ఆ వెనుక ఉన్న తండ్రి కృషికి ఉబ్బితబ్బిబ్బయ్యారు. గర్వపడ్డారు. వాళ్ళ అమ్మానాన్నల అన్యోన్య దాంపత్యం, అనురాగం వాళ్ళకు ఆదర్శప్రాయం.

ఆ మర్నాడు సాయంత్రం నిర్మలకు బహుమతి ప్రదానం... దివ్య దినకర్ నిర్మల కారులో సభాస్థలికి చేరుకున్నారు. అక్కడ దివ్య దినకర్ స్నేహితులు మరి కొందరు 'ఆంటీ మిమ్మల్నెలా అభినందించాలో తెలీటం లేదంటూ' తమ ఆనందాన్ని వ్యక్తం చేశారు.

నిర్మలకు మెడలో గులాబీ పూలదండ వేశారు. ప్రథమ బహుమతిగ ఐదువేల రూపాయలు, విశిష్ట చిత్రాలకిచ్చే బంగారు పతకం ఇచ్చారు. నిర్మల కళ్ళు ఎవరికోసమో వెతుకుతున్నాయి. సభలో ఆమెని చాలా పొగిడారు. భాస్కర్ చిట్టచివరి వరకు రాలేదు. ఆమె అన్యమనస్కంగా, దిగులుగా ఉండటం చూసిన దివ్య, దినకర్ అమ్మని నవ్వించేందుకు ప్రయత్నించారు. ఫైవ్ స్టార్ హోటల్ రాగానే 'అమ్మా కారాపు. మేమిక్కడ దిగుతాం. ఫ్రెండ్స్ పార్టీ ఇమ్మంటున్నారు. నువ్వింటికి వెళ్ళు. డాడీ వచ్చుంటారు... ఎంజాయ్' అని దివ్య చిలిపిగా కన్నుగీటింది. కారు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ నిర్మల ఎన్నెన్నో ఊహించుకుంది. భాస్కర్ తన కంటే ముందే వచ్చి ఉంటే తలుపు తెరవగానే మెడలో దండ వేస్తుంది. పోనీ తాను వెళ్ళాక వస్తే.. ఎదురెళ్ళి దండ వేస్తుంది. ఒకవేళ ఆ రోజు కాక ఆ మర్నాడు... అమ్మో... పోనీలే... బెడ్‌రూమ్‌లో పదిలంగా పెడుతుంది. అట్లా ఊహించుకుంటూనే కారు పార్క్ చేసి. బెల్ నొక్కింది. లోపల వంట మనిషి సుబ్బలక్ష్మి ఉండాలి. తలుపు తీయదేం? మళ్ళీ బెల్ నొక్కింది. రాలేదు... వెనుక పనిలో ఉందేమో వెనుక వైపువెళ్ళి తలుపు గెంటింది. తలుపు వేసి ఉంది.

'అయ్యో ఏమైంది...' ముందు వైపు వచ్చింది. ఈలోగా భాస్కర్ తలుపు తీశాడు. భయపడిపోతున్నాడు. ఒళ్ళంతా చెమటలు... 'ఏమిటి?' వెనుక గుమ్మం నుండి సుబ్బలక్ష్మి భయంభయంగా హడావిడిగా గేటులోకి వెళ్తున్నది.

ఏదో అనుమానం. తలుపులు తెరవటానికి అయిన ఆలస్యం... ఏదో అనుమానం. ఆవేదన.

'వచ్చారా? ఎంతసేపయింది... ఏం చేస్తున్నారు?'

భాస్కర్ దోషిలాగ ఒక్కమాట మాట్లాడలేదు.

నిర్మల చేతిలో గోల్డ్‌మెడల్ జారిపోయింది. దండ కింద పడిపోయింది. సోఫాలో కళ్ళు తిరిగి పడింది నిర్మల.

భాస్కర్ శోకమూర్తి లాగ 'నిర్మల... ఏం జరగలేదు. నేను చెప్పేది విను... నీకు ద్రోహం చేసే పని నేనేం చేయలేదు...'

'మరి ఆ సుబ్బలక్ష్మి...'

'అదంతా ఏం లేదు. నేను స్నానంచేసి నీ దగ్గరకు వద్దామన్నా సిద్ధపడుతున్నా... ఇంతలో అది రెండువైపుల తలుపులు మూసి నా దగ్గరకు వచ్చి...'

'వచ్చి... వచ్చి... ఇంక నాకు ఏం చెప్పొద్దు. వద్దు... నిర్మల చచ్చిపోయింది. చచ్చిపోయింది.'

'నిర్మలా! నీవు వట్టినే ఏదో ఊహించుకుంటున్నావ్. అసలేం జరగలేదు.'

'మరెందుకు తలుపులు తెరవటానికి అంత ఆలస్యమైంది... పైగా అదెందుకు అంత భయపడి పారిపోయింది... మాట్లాడరేం...'

'నాకు తెలీదు నిర్మల... రేపు ఆమెనే అడుగు...'

చిన్నప్పట్నుంచీ తండ్రి స్త్రీ వ్యామోహం... బావ... వగైరా పెద్దవాళ్ళంతా గుర్తుకొచ్చారు. నిర్మల ఇక బతకటం అనవసరం అనుకొంది. ముందు నుంచీ భాస్కర్ పెద్దవాడయితే సర్దుకొనేదేమో. కాని తనని ఉన్నత శిఖరాల మీద కూర్చోబెట్టి ఇపుడిలా అధః పాతాళానికి తోసివేయటం... ఈ వంచన... నో... తాను చనిపోవాలి. ఇక భాస్కర్ ముఖం కూడా చూడకూడదు...'

నిర్మల ప్రపంచం అంతా భాస్కరే. తనకేదయినా అన్యాయం జరిగితే ఏదైనా సంతోషం పొందితే భాస్కర్‌తోనే చెప్పుకునేది. ఇపుడా భాస్కర్ తన కన్యాయం చేశాడు. ఇంకెవరితో చెప్పుకోవాలి.

ఆ నిమిషంలో తల్లిదండ్రులు, పిల్లలు ఇంకెవరు గుర్తురాలేదు. వ్యర్థమైన తన జీవితాన్ని మరొక్క నిమిషం కూడా కొనసాగించరాదనే నిశ్చయానికి వచ్చిందామె.

అమ్మా నాన్నలు ఎంతో ఆనందంతో సంతోష సాగరంలో తేలియాడుతుంటారను కొంటూ ఇంటికి వచ్చిన దివ్య, దినకర్ సోఫాలో తల్లి నిస్తేజంగా పడి ఉండటం, తండ్రి బెడ్‌రూంలో తలపట్టుకొని ఖిన్నుడై కూర్చొని ఉండటం చూశారు.

'అమ్మా! ఏం జరిగింది? చెప్పవా?' దివ్య తల్లిని బతిమాలింది.

సున్నిత మనస్కురాలైన నిర్మల చెప్పలేక ఏడ్చింది. మొత్తం మీద ఏడుపు ఆపుకొంటూ తాను చూసిన దృశ్యాన్నంతా వర్ణించింది.

దివ్య 'ఓస్ ఇంతేనా అమ్మా' అంది.

దినకర్ కూడా వినీ విననట్లు అంతా విన్నాడు.

'దివ్య! నేనింక బతకను... చచ్చిపోతానంతే... చచ్చిపోతాను'

'అమ్మా! ఏం జరిగిందని ఇప్పుడు... డాడీ నీకేం అన్యాయం చేశారని. ఎందుకసలు బాధపడటం... నువ్వేం చేశావ్?'

'దివ్యా! ఏమంటున్నావ్ నువ్వు నీ కర్థమవుతోందా? ఇంత అన్యాయాన్ని అక్రమాన్ని భరించి ఇంకొక్క నిమిషం కూడా ఉండలేను...'

'అయితే ఏమంటావమ్మా! ఇపుడు ఈ వయసులో డాడీ నువ్వూ విడిపోతారా. మేమట్లా ఉండలేం. మాకిద్దరూ కావాలి. నీవిప్పుడు ఏ ఆత్మహత్యో చేసుకొని చచ్చిపోతే అందరం అనవసరంగా చిక్కుల్లో చిక్కుకొంటాం. మేం సొసైటీలో ఇవాళ ఒక పద్ధతిలో పెరుగుతున్నాం. మాకు గౌరవ మర్యాదలున్నాయి. వాటన్నిటినీ మేం వదులుకోలేం. అమ్మా! మేం నీ పిల్లలం మా కోసం ఈ త్యాగం చెయ్యి. డాడీని క్షమించమ్మా! డాడీ ఏమైనా సెకండ్ ఫ్యామిలీ మెయింటెయిన్ చేస్తున్నారా?'

నిర్మల అవాక్కయింది. ముప్పై ఏళ్ళ క్రితం అమ్మ దుఃఖం చూసి తాము దేనికైనా సిద్ధమే నాన్నని వదిలి వెయ్యమన్నారు. స్టేటస్‌లు, ఆస్తులు, అంతస్తులు చూసుకోలేదు. ఇవాళ తన పిల్లలు... తాను కని పెంచిన పిల్లలు వాళ్ళ ఆనందం కోసం తను దుఃఖాన్ని భరించాలంటున్నారు.

అసలు అమ్మ... పెద్దమ్మ... నీరజక్క... తాను. అందరి కథలు పాత కథలే. ఒకలాటి కథలే. కొంచెం మార్పులతో. అయితే తాము తమ అమ్మ కథకి ఇచ్చిన ముగింపు వేరు. ఈ ముప్పై ఏళ్ళలో వచ్చిన సామాజిక మార్పులు మనుషుల మధ్య ప్రేమానురాగాల కంటే ఎక్కువగా సాంఘిక హోదానే గౌరవిస్తున్నాయి. ప్రతి వాళ్ళకు తాము సుఖంగా జీవించే కంటే అందరు తాము సుఖంగా జీవిస్తున్నట్లుగా అనుకోవాలి అనుకొంటారు. ఇక జీవితాంతం భాస్కర్‌ని శత్రువుగా, దోషిగా, పరాయివాడిగా చూస్తూ తాను బ్రతకాలి. నో అది తన వల్ల కాదు. సాధ్యం కాదు. పాత కథకి తన పిల్లలు కొత్త ముగింపు రాశారు. కాని తన కథకి తానే ముగింపు రాసుకుంటుంది. ఒకటి పిల్లల కోసం జీవిస్తుంది గాని అతడ్ని భర్తగా అంగీకరించ నవసరం లేదు. ✻